№ 12 Warszawa, dnia 30 kwietnia 1924 r. Rok VI.

DZIENNIK URZĘDOWY MINISTERSTWA SKARBU.

Cena numeru pojedynczego 1 złoty, z przesyłką zwyczajną 1 złp. 25 gr., poleconą 1 złp. 50 gr. Prenumerata za kwartał I-szy r. b. 5 złp. 25 gr. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza jednoszpaltowego petitem tab. 2 złote. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3. Tel. redakcji 148.03 tel. Administracji Nr. 276.29. Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P. K. O. Nr. 30305.

TREŚĆ.

Podatki bezpośrednie.

322.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 11 kwietnia 1924 r.

w przedmiocie odroczenia oznaczonego w art. 8 część pierwsza ustawy z dnia 10 stycznia 1924 r terminu płatności podatku dochodowego, oraz w przedmiocie przesunięcia na rok podatkowy 1924 terminu do składania zeznań o dochodzie z art. 49 ustawy o państwowym podatku dochodowym.

Na podstawie części drugiej art. 122 ustawy o państwowym podatku dochodowym, ogłoszonej rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 14 lipca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 607) zarządza się co następuje:

§ 1. Płatność podatku dochodowego za r. 1924, przypadającego w myśl art. 8 część pierwsza ustawy z dnia 10 stycznia 1924 r.. w przedmiocie przepisów o państwowym podatku dochodowym, obowiązujących na całym obszarze Rzeczypospolitej (Dz. U. R. P. Nr. 13. poz. 110) do uiszczenia zarówno przez osoby fizyczne i spadki wakujące, jak i przez osoby prawne, rozkłada się na raty w sposób następujący:

1) do dnia 23 kwietnia 1924 r., o ile chodzi o osoby fizyczne i spadki wakujące, względnie do dnia 1 maja 1924 r., o ile chodzi o osoby prawne — winna być wpłacona na poczet po

datku dochodowego za rok 1924 część podatku w całorocznej wysokości podatku dochodowego, należnego za rok 1923, a zwaloryzowanego na franki złote, według kursu 1 frank złoty=100.000 marek,

2) do dnia 24 maja 1924 r. winna być zapłacona różnica pomiędzy połową podatku, przypadającego od dochodu zeznanego na rok podatkowy 1924, a należnością podatku dochodowego, uiszczoną w myśl punktu 1 niniejszego § do dnia 23 kwietnia 1924 r., względnie do dnia 1 maja 1924 r.,

3) do dnia 24 czerwca 1924 roku winna być uiszczona ¼ część podatku, przypadającego od dochodu, zeznanego na rok podatkowy 1924,

4) do dnia 24 lipca 1924 r. winna być uiszczona pozostała reszta podatku, przypadającego od dochodu, zeznanego na rok podatkowy 1924.

§ 2. W trybie i terminach, oznaczonych w § 2 niniejszego rozporządzenia, winny być zapłacone, o ile chodzi o b. dzielnicę pruską i górnośląską część województwa śląskiego, równocześnie z państwowym podatkiem dochodowym dodatki komunalne, przypadające w myśl art. 6 część A, ustawy z dnia 10 stycznia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 13, poz. 110).

§ 3. Termin do składania zeznań o dochodzie do wymiaru podatku dochodowego na rok podatkowy 1924 odracza się dla osób fizycznych i prawnych oraz spadków wakujących do 24 maja 1924 r.

Do zeznania należy dołączyć w oryginałach lub w odpisach dowody uskutecznienia zapłaty dwóch rat podatku, określonych w § 1 punkt 1 i 2 niniejszego rozporządzenia.

§ 4. Jeżeli uiszczenie podatku wraz z dodatkiem komunalnym (§ 2) nie nastąpi w terminach płatności, oznaczonych w § 2 niniejszego rozporządzenia, to od nieuiszczonych kwot będą pobierane, w myśl art. 9 ustawy z dnia 10 stycznia 1924 roku (Dz. U. R. P. Nr. 13, poz. 110), kary za zwłokę w wysokości 2% miesięcznie, a nadto nieuiszczone należności podatkowe ulegną, w myśl rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 lutego 1924 r. o podniesieniu stawek podatków bezpośrednich (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 151), podwyższeniu o pół procentu za każdy dzień zwłoki.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. Ust. R. P. Nr. 34 z dn. 17.IV 1924 r., poz. 359).

323.

ROZPORZĄDZENIE

Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej

z dnia 12 kwietnia 1924 r.

o podwyższeniu państwowych podatków gruntowych.

Na zasadzie art. 1 ustęp 1 a) i art. 2 ustawy z dn. 11 stycznia 1924 r., o naprawie Skarbu Państwa i reformie walutowej (Dz. U. R. P. Nr. 4, poz. 28) oraz zgodnie z uchwałą Rady Ministrów z d. 11 kwietnia 1924 r. zarządza się co następuje:

§ 1. Podwyższa się o 100%, poczynając od roku podatkowego 1924, kwoty państwowych podatków gruntowych i dodatków państwowych do tych podatków, tudzież kwoty oddzielnego dodatku, obliczone na rok 1924, w myśl przepisów art. art. 1, 2, 7 i 18 ustawy z dn. 15 czerwca 1923 r. w przedmiocie wyrównania podatków gruntowych, tudzież niektórych podatków budynkowych (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 505) oraz w myśl przepisów art. 5 i 6 ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. o zastosowaniu stałej jednostki do obliczania danin, niektórych innych dochodów publicznych oraz kredytów, udzielanych przez instytucje państwowe i samorządowe (Dz. U. R. P. Nr. 127, poz. 1044).

§ 2. Kwoty powstałe z podwyżki określonej w § 1 niniejszego rozporządzenia nie służą za podstawę do obliczenia dodatków na rzecz związków samorządnych, w myśl art. 14 ustawy z dnia 15 czerwca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 505).

§ 3. Kwoty podwyżki (§ 1 niniejszego rozporządzenia) płatne są w 2-ch równych ratach półrocznych, określonych w art. 8 ustawy z dnia z dnia 15 czerwca 1923 r. w przedmiocie wyrównania podatków gruntowych, tudzież niektórych podatków budynkowych.

Termin płatności pierwszej raty podwyżki (§ 1 niniejszego rozporządzenia) przypadającej za rok 1924 ustanawia się na okres od 1 do 31 maja 1924 r.

§ 4. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Skarbu.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze obowiązuje z dniem ogłoszenia na całym obszarze Rzeczypospolitej.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) *Wojciechowski.*

Prezes Rady Ministrów i Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z d. 15 kwietnia 1924 r. Nr. 33, poz. 339).

324

ROZPORZĄDZENIE

Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej

z dnia 12 kwietnia 1924 r.

o podwyższeniu ceny świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych.

Na mocy art. 1 ustęp 1 lit. a) i art. 2 ustawy z dnia 11 stycznia 1924 r. o naprawie Skarbu Państwa i reformie walutowej (Dz. U. R. P. z roku 1924, Nr. 4, poz. 28) oraz na podstawie uchwały Rady Ministrów z dnia 11 kwietnia 1924 r. zarządza się co następuje:

§ 1. Poczynając od roku podatkowego 1924, podwyższa się ceny świadectw przemysłowych, oznaczone w części III załącznika do art. 23 ustawy z dnia 14 maja 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 412) i zgodnie z art. 5, 6 i 11 ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 127, poz. 1044) przeliczone na franki złote,—do wysokości kwot, podanych w tabeli Nr. 1, załączonej do niniejszego rozporządzenia.

Cenę kart rejestracyjnych, podaną w art. 23, część ostatnia, powołanej wyżej ustawy z dnia 14 maja 1923 r., a przeliczoną na franki złote, podwyższa się z dwóch franków złotych do dziesięciu franków złotych.

§ 2. Do już uiszczonych na rok podatkowy 1924 r. kwot za świadectwa przemysłowe i karty rejestracyjne należy dopłacać zwyżki w kwotach, podanych w tabeli Nr. 2, załączonej do niniejszego rozporządzenia. Dopłata winna być uskuteczniona w terminie od dnia 15 maja do dnia 30 czerwca 1924 r.

§ 3. Podwyższone ceny świadectw przemysłowych podane w tabeli Nr. 1, załączonej do § 1, niniejszego rozporządzenia, jako też podwyższona cena kart rejestracyjnych, tudzież kwoty zwyżek, o których mowa w § 2-gim niniejszego rozporządzenia nie służą za podstawę do obliczania podatków, przewidzianych w art. 119 i 120 ustawy z dn. 14 maja 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 412) i w art. 8 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747).

§ 4. Przepisy rozporządzenia z dnia 16 lutego 1924 r. o podniesieniu stawek podatków bezpośrednich (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 151) stosują się również do należności podatkowych, przypadających na zasadzie niniejszego rozporządzenia, a nieuiszczonych w przepisanych terminach płatności.

§ 5. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Skarbu.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) *S. Wojciechowski*

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z dn. 15.IV 1924 r. Nr. 33, poz. 340).

Załącznik do § 1
(do rozp. P. R. P. poz. 340).

TABELA № 1.

Podwyższenie ceny świadectw przemysłowych.

A. Dla przedsiębiorstw handlowych.

Kategorja		We wszystkich miejscowościach	W Warszawie	W miejscowościach klasy I	II	III	IV
		Franków złotych					
I	Dla zakładów handlowych . .	2000	—	—	—	—	—
II	" " " . .	—	400	330	270	200	130
III	" " " . .	—	80	65	50	40	25
IV	" " " . .	—	30	25	20	15	10
Va	" handlu rozwoźnego .	50	—	—	—	—	—
Vb	" " obnośnego . . .	15	—	—	—	—	—

B. Dla Przedsiębiorstw przemysłowych.

Kategorja		We wszystkich miejscowościach	W Warszawie	I	II	III	IV
I	. . . .	6000	—	—	—	—	—
II	. . . .	4000	—	—	—	—	—
III	. . . .	2000	—	—	—	—	—
IV	. . . .	600	—	—	—	—	—
V	. . . .	200	—	—	—	—	—
VI	. . . .	—	120	100	80	60	40
VII	. . . .	—	60	50	40	30	20
VIII	. . . .	—	15	12	10	6	4

C. Dla handlu jarmarcznego.

	Dla handlu hurtowego	Dla handlu detalicznego
	franków złotych	
Na jarmarkach trwających ponad 21 dni	250	70
" " " " 7 " do 21 dni	125	35
" " " " 3 " " 7 "	100	25

D. Dla zajęć przemysłowych.

Kategorja	Oznaczenie zajęcia przemysłowego	Cena w fr. złotych
I	Ekspedytorzy, nie utrzymujący oddzielnych biur i pomocników handlowych, lecz trudniący się osobiście z polecenia osób trzecich cleniem w urzędach celnych towarów, wysyłanych zagranicę lub otrzymywanych z zagranicy:	
	1) Przy urzędach celnych, znajdujących się przy głównych linjach kolei żelaznych	400
	2) " " " " " bocznych " " "	300
	3) Przy urzędach celnych, nie położonych przy linjach kolejowych	250
II	a) pośrednicy giełdowi (maklerzy):	
	1) Na giełdzie warszawskiej	400
	2) Na innych giełdach	250
	b) Wszelkiego rodzaju inni pośrednicy handlowi:	
	1) W Warszawie i w miejscowościach I klasy	150
	2) W miejscowościach II klasy	100
	3) W miejscowościach III i IV klasy	30
III	Inspektorzy i ajenci przedsiębiorstw ubezpieczeniowych, przewozowych, komunikacyjnych oraz instytucji kredytowych, o ile prowadzą operację bez utrzymywania biur:	
	1) W Warszawie i w miejscowościach I klasy	50
	2) W miejscowościach II klasy	40
	3) W miejscowościach III i IV klasy	20
IV	Ajenci podróżujący (komiwojażerowie)	200
	Cena karty rejestracyjnej 10 fr. zł.	

Załącznik do § 2
(do rozp. P. R. P. poz. 340).

TABELA № 2.

zawierająca kwoty dopłat do cen świadectw przemysłowych i kart rejestracyjnych na rok podatkowy 1924.

A. Dla przedsiębiorstw handlowych.

Kategorja		We wszystkich miejscowościach	W Warszawie	W miejscowościach klasy I	II	III	IV
		Franków złotych					
I	Dla zakładów handlowych	1431	—	—	—	—	—
II	" " "	—	229	188	156	115	73
III	" " "	—	46	37	27	23	14
IV	" " "	—	16	14	11	8	5
Va	" handlu rozwoźnego	27	—	—	—	—	—
Vb	" " obnośnego	8	—	—	—	—	—

B. Dla przedsiębiorstw przemysłowych.

Kategorja		We wszystkich miejscowościach	W Warszawie	I	II	III	IV
I		4293	—	—	—	—	—
II		2862	—	—	—	—	—
III		1431	—	—	—	—	—
IV		429	—	—	—	—	—
V		143	—	—	—	—	—
VI		—	86	72	57	43	29
VII		—	43	36	29	22	14
VIII		—	8	6	5	3	2

C. Dla handlu jarmarcznego.

	dla handlu hurtowego	dla handlu detalicznego
	franków złotych	
Na jarmarkach trwających ponad 21 dni	136	42
" " " 7 " do 21 dni	68	20
" " " 3 " - 7 "	54	14

D. Dla zajęć przemysłowych.

Kategorja	Oznaczenie zajęcia przemysłowego	Cena w fr. złotych
I	Ekspedytorzy, nie utrzymujący oddzielnych biur i pomocników handlowych, lecz trudniący się osobiście z polecenia osób trzecich cleniem w urzędach celnych towarów, wysyłanych zagranicę lub otrzymywanych z zagranicy:	
	1) Przy urzędach celnych, znajdujących się przy głównych linjach kolei żelaznych	229
	2) " " " " " " " "	158
	3) Przy urzędach celnych, nie położonych przy linjach kolejowych	136
II	a) Pośrednicy giełdowi (maklerzy):	
	1) Na giełdzie warszawskiej	229
	2) Na innych giełdach	136
	b) Wszelkiego rodzaju inni pośrednicy handlowi:	
	1) W Warszawie i w miejscowościach I klasy	65
	2) W miejscowościach II klasy	43
	3) W miejscowościach III i IV klasy	2
III	Inspektorzy i ajenci przedsiębiorstw ubezpieczeniowych, przewozowych, komunikacyjnych oraz instytucji kredytowych, o ile prowadzą operację bez utrzymywania biur:	
	1) W Warszawie i w miejscowościach I klasy	22
	2) W miejscowościach II klasy	17
	3) W miejscowościach III i IV klasy	9
IV	Ajenci podróżujący (komiwojażerowie)	86

E. Dla kart rejestracyjnych.

Do kwoty uiszczonej za kartę rejestracyjną dopłaca się	8

325.

ROZPORZĄDZENIE

Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej

z dnia 12 kwietnia 1924 r.

o podniesieniu stawek podatku dochodowego od dochodu z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę.

Na podstawie art. 1 ustępu 1 a) i art. 2 ustawy z dnia 11 stycznia 1924 r. o naprawie Skarbu Państwa i reformie walutowej (Dz. U. R. P. Nr. 4 poz. 28), oraz zgodnie z uchwałą Rady Ministrów z dnia 11 kwietnia 1924 r., zarządza się co następuje:

§ 1. Poczynając od dnia 1 maja 1924 r. podwyższa się na całym obszarze Rzeczypospolitej stopę procentową skali, przewidzianej w art. 11 ustawy z dnia 10 stycznia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 13 poz. 110) dla państwowego podatku dochodowego od dochodu z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę:

W pierwszym	stopniu	dochodu z	0,3%	do	2%
„ drugim	„	„	0,4%	„	2,1%
„ trzecim	„	„	0,5%	„	2,2%
„ czwartym	„	„	0,7%	„	2,2%
„ piątym	„	„	0,9%	„	2,3%
„ szóstym	„	„	1,1%	„	2,5%
„ siódmym	„	„	1,4%	„	2,9%
„ ósmym	„	„	1,7%	„	3,3%
„ dziewiątym	„	„	2%	„	3,8%
„ dziesiątym	„	„	2,5%	„	4,2%
„ jedenastym	„	„	3%	„	5%
„ dwunastym	„	„	3,5%	„	5,8%
„ trzynastym	„	„	4,5%	„	6,7%
„ czternastym	„	„	5,5%	„	7,5%
„ piętnastym	„	„	7%	„	9,2%
„ szesnastym	„	„	8,5%	„	10%
„ siedemnastym	„	„	10%	„	10,4%
„ osiemnastym	„	„	11,5%	„	12,9%
„ dziewiętnastym		„	13%	„	14,2%
„ dwudziestym	„	„	13,6%	„	14,7%
„ dwudziestym pierwszym	„	„	14,3%	„	15,3%
„ dwudziestym drugim	„	„	15%	„	15,8%
„ dwudziestym trzecim	„	„	15,7%	„	16,5%
„ dwudziestym czwartym	„	„	16,5%	„	17,1%
„ dwudziestym piątym	„	„	17,3%	„	17,8%
„ dwudziestym szóstym	„	„	18,1%	„	18,4%
„ dwudziestym siódmym	„	„	18,8%	„	19%
„ dwudziestym ósmym	„	„	19,5%	„	19,6%

§ 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Skarbu.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej do końca roku 1924.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) *S. Wojciechowski.*

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. Ust. R. P. Nr. 34 z dn. 17.IV 1924 r., poz. 350).

326.

ROZPORZĄDZENIE

Ministra Robót Publicznych i Ministra Skarbu

z dnia 13 lutego 1924 r.

w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości dotyczące wymiaru i poboru opłat za przeprowadzenie zmian w operacie katastralnym na obszarze województwa poznańskiego i pomorskiego.

Na zasadzie § 38 i 55 ustawy z dn. 8 lutego 1867 r. dotyczącej podziału i poboru podatku gruntowego w sześciu wschodnich prowincjach Państwa i zażaleń przeciw nadmiernemu obciążeniu podatkiem gruntowym (Zb. Ust. pruskich, str. 185), § 18 i 23 ustawy z dnia 21 maja 1861 r. o wprowadzenie powszechnego podatku budynkowego (Zb. Ust. prusk. str. 317), § 14, ustęp 2 ustawy z dnia 14 lipca 1893 r., dotyczącej zniesienia bezpośrednich podatków państwowych (Zbiór Ustaw pruskich str. 119), art. 1 punkt 6 ustawy z dnia 29 kwietnia 1919 r., o organizacji i zakresie działania Ministerstwa Robót Publicznych (Dz. P. P. P. Nr. 39, poz. 283), wreszcie ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r., o zastosowaniu stałej jednostki do obliczania danin, niektórych innych dochodów publicznych oraz kredytów, udzielanych przez instytucje państwowe i samorządowe (Dz. U. R. P. Nr. 127, poz. 1044) zarządza się, co następuje:

§ 1. Tytułem częściowego zwrotu kosztów spowodowanych przeprowadzeniem w operatach katastralnych zmian w posiadaniu opłacają nowonabywcy gruntów i budynków, położonych na obszarze województwa poznańskiego i pomorskiego należytości wyszczególnione w § 2 niniejszego rozporządzenia.

Należytość tę oblicza się odrębnie od gruntów i odrębnie od budynków; wymiar należytości uskutecznia się we frankach złotych, płatnych w markach polskich, według przerachowania ustalonego przez Ministra Skarbu w myśl ustawy z dn. 6.XII. 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 127, poz. 1044) a obowiązującego w dniu zapłaty odnośnej należytości.

Pobór tej należytości na rzecz Skarbu Państwa następuje równocześnie z poborem podatku gruntowego i budynkowego, na podstawie

wymiaru, dokonanego przez administrację katastralną.

§ 2. Za przepisanie w operacie katastralnym gruntu lub budynku przypada do uiszczenia należytość, której wysokość zależną jest przy gruntach od wysokości czystego dochodu katastralnego, a przy budynkach od wysokości wartości użytkowej, a mianowicie:

a) przy gruntach o czystym dochodzie katastralnym mniejszym, niż

	20	talarów	0.10 fr. zł.
ponad 20 do	40	„	0.20 „ „
„ 40 „	60	„	0.30 „ „
„ 60 „	80	„	0.40 „ „
„ 80 „	100	„	0.50 „ „
„ 100 „	200	„	1.00 „ „
„ 200 „	300	„	1.50 „ „
„ 300 „	400	„	2.00 „ „
„ 400 „	500	„	2.50 „ „
większym niż	500	„	3.00 „ „

b) przy budynkach o wartości użytkowej mniejszej, niż

	150	mk. złotych	0.10 fr. zł.
ponad 150 do	400	„ „	0.20 „ „
„ 400 „	800	„ „	0.30 „ „
„ 800 „	1200	„ „	0.40 „ „
większej niż	1200	„ „	1.00 „ „

Należytość wymierza się od każdego poszczególnego aktu, na mocy którego własność nieruchomości przechodzi od jednego właściciela do drugiego, przyjmując przytem sumę czystego dochodu wszystkich gruntów, względnie sumę wartości użytkowych wszystkich budynków, które mają być przepisane każdemu poszczególnemu nabywcy, o ile się je wpisuje na tej samej karcie księgi wieczystej.

Jeżeli zajdzie wypadek przepisania w operacie katastralnym nieruchomości na kilku nowonabywców, a nieruchomości każdemu poszczególnemu nabywcy przypadające mają otrzymać nową kartę w księdze wieczystej, natenczas opłaca każdy nowonabywca z osobna.

Jeżeli pewna nieruchomość zostanie w operacie katastralnym przepisana na nowonabywców w niewydzielonych częściach, natenczas rozdziela się wymierzoną należytość na wszystkich nowonabywców w stosunku odpowiadającym wysokości udziałów.

Przy fizycznym podziale nieruchomości pomiędzy współposiadaczy, opłacają należytość wszyscy nowi właściciele, jeżeli nawet nie zachodzi w rzeczywistości zmiana w posiadaniu. O ile wydziela się tylko część dla jednego współposiadacza, natenczas opłaca on tę należytość tylko z wydzielonej sobie części.

§ 3. Nie wymierza się należytości za przepisanie nieruchomości w operacie katastralnym w wypadkach, gdy:

a) nie wykazują one czystego dochodu katastralnego lub wartości użytkowej,

b) wolne są od podatku gruntowego lub budynkowego,

c) przechodzą na własność Skarbu Państwa,

d) zachodzi sprostowanie usterek, powstałych przez błędny wpis nazwisk a właściciela, parcel, powierzchni, czystego dochodu i t. p., o ile równocześnie nie zachodzi zmiana w posiadaniu.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z mocą obowiązującą na obszarze województw: poznańskiego i pomorskiego. Z dniem tym traci moc obowiązującą § 3 rozporządzenia Ministra Robót Publicznych z dnia 7 listopada 1923 r., dotyczącego taryfy opłat za prace wykonane przez zarząd katastralny na obszarze województwa poznańskiego i pomorskiego (Dz. U. R. P. Nr. 118, poz. 950), oraz wymienione tamże rozporządzenia pruskich Ministrów Skarbu i Sprawiedliwości z dn. 16 stycznia 1909 r. i odnośna taryfa z dnia 15 grudnia 1898 r.

Kierownik Ministerstwa Robót Publicznych:

(—) *Rybczyński.*

Minister Skarbu:

(—) *W. Grabski.*

Minister Sprawiedliwości:

(—) *Wł. Wyganowski.*

(Dz. Ust. R. P. Nr. 34 z dn. 17.IV 1924 r., poz. 356).

327.

OKÓLNIK L: D. P. 489/II

w sprawie poboru w maju 1924 r. podatku dochodowego od uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę na obszarze b. dzielnic rosyjskiej i austrjackiej.

Do Kancelarji Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej, Biura Sejmu i Senatu, Prezydjum Rady Ministrów, Najwyższej Izby Kontroli, wszystkich Ministerstw, Urzędu Likwidacyjnego oraz Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej wreszcie Generalnej Dyrekcji Monopolu Tytoniowego i Loterji Państwowej.

Na zasadzie art. 12 ustawy z dnia 10 stycznia 1924 r. w przedmiocie przepisów o państwowym podatku dochodowym, obowiązujących na całym obszarze Rzeczypospolitej (Dz. U. R. P. Nr. 13, poz. 110) oraz na zasadzie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 12 kwietnia 1924 r. w przedmiocie podniesienia stawek podatku dochodowego od dochodów z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę Ministerstwo Skarbu zarządza, aby pobór podatku dochodowego od uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę na obszarze b. dzielnic rosyjskiej i austrjackiej był w miesiącu maju 1924 r. dokonywany w dotychczasowym trybie według skali następującej:

L. p.	Wysokość wypłaconego wynagrodzenia, obliczona w stosunku rocznym		Stopa procentowa podatku
	ponad	do	
	w złotych		
1	2.920	3.893.35	2 %
2	3.893.35	4.866.70	2,1%
3	4.866.70	6.326.70	2,2%
4	6,326.70	7.786.70	2,6%
5	7 786.70	9.246.70	2,7%
6	9.246.70	10.706.70	3 %
7	10 706.70	12.166.70	3,4%
8	12.166 70	13.788.90	3,9%
9	13.788.90	15.411.15	4,5%
10	15.411.15	17.033.35	5 %
11	17.033.35	18 655.55	6 %
12	18.655.55	20.277.80	6,9%
13	20.277.80	21.088.90	8 %
14	21.088.90	22.305.55	9 %
15	22.305 55	23 522.25	11 %
16	23 522 25	25.144.45	12 %
17	25.144.45	26.766.70	12,4%
18	26.766 70	28 394.45	15,4%
19	28.394.45	30.416.70	17 %
20	30.416.70	32.444.45	17,6%
21	32.444.45	34.472.25	18,3%
22	34.472.25	36.500.00	18,9%
23	36.500.00	38.527.80	19,8%
24	38.527.80	40.555.55	20,5%
25	40.555.55	42 583.35	21,3%
26	42.583.35	44.611.15	22 %
27	44.611.15	46.638.90	22,8%
28	46.638.90	48.666.70	23,5%
29	48.666.70	73.000.00	24,2%
30	73 000.00	97 333.35	25 %
31	97.333.35	121 666.70	25,9%
32	121.666.70	146.000.00	26,7%
33	146.000.00	182 500.00	27,6%
34	182.500.00	292.000.00	29,4%
35	292.000.00	365.000.00	30,6%
36	365.000 00	486.666 70	32,4%
37	486.666.70		34,2%

O ile wypłata następuje w markach polskich należy przerachować wypłacone kwoty markowe na złote według relacji 1 zł. = 1.800.000. mk., poczem dokonywać potrącenia podatku posługując się powyższą skalą; w listach zaś płacy względnie odpisach list płacy, przedkładanych Kasom Skarbowym przy uiszczeniu potrącanego podatku należy podać przy każdym pracowniku wysokość wypłaconego wynagrodzenia w markach polskich.

Potrącone kwoty należy w myśl postanowienia art. 13, powołanej ustawy z dnia 10 stycznia 1924 r. w terminie do dni 7 po dokonaniu potrącenia, wpłacić do Kasy Skarbowej, a to pod rygorem 5% kar za każdy dzień zwłoki.

Warszawa, dnia 18 kwietnia 1924 r.

Minister Skarbu:
(—) W. Grabski.

328.

OKÓLNIK L: D. P. 489/II

w sprawie poboru w maju 1924 r. podatku dochodowego od uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę na obszarze Województw Wielkopolskiego, Pomorskiego i Górnośląskiej części Województwa Śląskiego.

Do Kancelarji Cywilnej Prezydenta Rzeczypospolitej, Biura Sejmu i Senatu, Prezydjum Rady Ministrów, Najwyższej Izby Kontroli, wszystkich Ministerstw, Urzędu Likwidacyjnego oraz Prokuratorji Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej wreszcie Generalnej Dyrekcji Monopolu Tytoniowego i Loterji Państwowej.

Na zasadzie art. 12 ustawy z dnia 10 stycznia 1924 r. w przedmiocie przepisów o państwowym podatku dochodowym, obowiązujących na całym obszarze Rzeczypospolitej (Dz. U. R. P. Nr. 13, poz. 110) oraz na zasadzie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 12 kwietnia 1924 r. w przedmiocie podniesienia stawek podatku dochodowego od dochodów z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę Ministerstwo Skarbu zarządza, aby pobór podatku dochodowego od uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę na obszarze Województw Wielkopolskiego, Pomorskiego i Górnośląskiej części Województwa Śląskiego był w miesiącu maju 1924 r. dokonywany w dotychczasowym trybie, według skali następującej:

L. p.	Wysokość wypłaconego wynagrodzenia, obliczona w stosunku rocznym		Stopa procentowa podatku
	ponad	do	
	w złotych		
1	2 920	3.893.35	2 %
2	3.893.35	4.866.70	2,1%
3	4.866.70	6.326.70	2,2%
4	6.326 70	7.786 70	2,2%
5.	7.786.70	9.246.70	2,3%
6	9.246 70	10.706.70	2,5%
7	10 706.70	12.166 70	2,9%
8	12 166.70	13 788.90	3,3%
9	13.788 90	15.411.15	3,8%
10	15.411.15	17.033.35	4,2%
11	17.033.35	18.655.55	5 %
12	18.655.55	20.277.80	5,8%
13	20 277.80	21.088.90	6,7%
14	21.088.90	22.305.55	7,5%
15	22.305.55	23.522.25	9.2%
16	23.522.25	25.144.45	10 %
17	25.144.45	26.766.70	10.4%
18	26.766.70	28.394.45	12,9%
19	28 394.45	30.416.70	14,2%
20	30.416.70	32.444.45	14,7%
21	32.444.45	34.472.25	15,3%
22	34.472.25	36.500.00	15,8%
23	36.500.00	38.527.80	16,5%
24	38.527.80	40.555.55	17,1%
25	40.555.55	42.583.35	17,8%
26	42.583.35	44.611.15	18,4%
27	44.611.15	46 638.90	19 %
28	46.638.90	48.666.70	19,6%
29	48.666.70	73.000 00	20,2%
30	73.000 00	97.333.35	20,9%
31	97.333.35	121.666.70	21,6%
32	121.666.70	146.000.00	22,3%
33	146.000.00	182.500.00	23 %
34	182.500 00	292.000.00	24,5%
35	292.000 00	365.000 00	25,5%
36	365.000.00	486.666.70	27 %
37	486 666.70		28,5%

O ile wypłata następuje w markach polskich należy przerachować wypłacone kwoty markowe na złote według relacji 1 zł. = 1.800.000. mk., poczem dokonywać potrącenia podatku posługując się powyższą skalą; w listach zaś płacy względnie odpisach list płacy, przedkładanych Kasom Skarbowym przy uiszczeniu potrącanego

podatku należy podać przy każdym pracowniku wysokość wypłaconego wynagrodzenia w markach polskich.

Na wymienionym obszarze należy w myśl art. 6 punkt b) powołanej ustawy na rzecz gmin miejskich i powiatowych Związków komunalnych potrącać równocześnie z podatkiem państwowym, poczynając od 4 stopnia powyższej skali włącznie, dodatek w wysokości 3% wypłaconego wynagrodzenia.

Potrącone kwoty należy w myśl postanowienia art. 13, powołanej ustawy z dnia 10 stycznia 1924 r. w terminie do dni 7 po dokonaniu potrącenia, wpłacić do Kasy Skarbowej, a to pod rygorem 5% kar za każdy dzień zwłoki.

Warszawa, dnia 18 kwietnia 1924 r.

Minister Skarbu:
(—) W. Grabski.

Podatek spadkowy i od darowizn.

329.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 3 kwietnia 1924 r.

w sprawie zastosowania stałej jednostki do podatków: spadkowego i od darowizn na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego.

Na zasadzie art. 5 lit. b) i 11 ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. o zastosowaniu stałej jednostki do obliczania danin, niektórych innych dochodów publicznych oraz kredytów, udzielanych przez instytucje państwowe i samorządowe (Dz. U. R. P. Nr. 127, poz. 1044) zarządza się co następuje:

§ 1. Dla przerachowania kwot pieniężnych, zawartych w niemieckiej ustawie z dn. 3 czerwca 1906 r. o podatku spadkowym w brzmieniu, ustalonem ustawą z dn. 3 lipca 1913 r. (Dz. Pr. str. 521)—przyjmuje się równię: jeden frank złoty równa się 0,81 niemieckich marek złotych. Dla przerachowania kwot pieniężnych, zawartych w niemieckiej ustawie z dn. 10 września 1919 r. o podatku spadkowym (Dz. Pr. str. 1543)— przyjmuje się przeciętną wartość franka złotego z lipca, sierpnia i września 1919 r., poprzedzających ogłoszenie tej ustawy; wartość ta wynosi ... 3,5 marek niemieckich.

§ 2. Wskutek przyjęcia powyższych wartości franka złotego kwoty, wymienione w ustawie z dn. 3 czerwca 1906 r. w brzmieniu, ustalonem ustawą z dn. 3 lipca 1913 r. (Dz. Pr. str. 521) i w ustawie z dn. 10 września 1919 r. (Dz. Pr. str. 1543), przelicza się z niezbędnem zaokrągleniem jak następuje:

I. **Ustawa z dn. 3 czerwca 1906 r.** w brzmieniu, ustalonem ustawą z dn. 3 lipca 1913 r. (Dz. Pr. str. 521):

kwoty wymienione w § 10:

20 000	mk. na	24.700	fr. zł.
30.000	„ „	37.200	„ „
50 000	„ „	62.000	„ „
75.000	„ „	92.600	„ „
100.000	„ „	125.000	„ „
150 000	„ „	185.000	„ „
200.000	„ „	250.000	„ „
300.000	„ „	370.000	„ „
400.000	„ „	495.000	„ „
500.000	„ „	620.000	„ „
600 000	„ „	745.000	„ „
700 000	„ „	865.000	„ „
800.000	„ „	1.000.000	„ „
900 000	„ „	1.120.000	„ „
1.000.000	„ „	1.240 000	„ „

kwoty wymienione w § 11:

500	mk. na	630	fr. zł.
10.000	„ „	12 400	„ „
5 000	„ „	6.250	„ „
3.000	„ „	3 750	„ „

kwotę wymienioną w § 12:

5.000	mk. na	6.250	fr. zł.

kwotę wymieniona w § 42:

300	mk. na	375	fr. zł.

kwoty wymienione w § 49:

20.000	mk. na	24 700	fr. zł
150	„ „	190	fr. zł.

kwotę wymienioną w § 56:

5.000	mk. na	3 750	fr zł.

II. **Ustawa z dn. 10 września 1919 r.**

kwotę wymienioną w § 7:

50.000	mk. na	14 300	fr. zł.

kwoty wymienione w § 13:

200.000	mk. na	57 150	fr. zł.
20 000	„ „	5 750	fr. zł.

kwoty wymienione w § 15:

200.000	mk. na	57.150	fr. zł.
300 000	„ „	85.750	„ „
500 000	„ „	142 900	„ „
1 000.000	„ „	285.750	„ „

kwoty wymienione w § 27:

500	mk. na	150	fr. zł.
5 000	„ „	1.450	„ „

kwoty wymienione w § 28:

10.000	mk. na	2.900	fr. zł.
20.000	„ „	5.750	„ „
30.000	„ „	8.600	„ „
50.000	„ „	14.300	„ „
100.000	„ „	28 600	„ „
200.000	„ „	57.150	„ „
250.000	„ „	71.450	„ „
500.000	„ „	142 900	„ „

kwotę wymienioną w § 33:

100.000	mk. na	28.600	fr. zł.

kwotę wymienioną w § 34:

50 000	mk. na	14.300	fr. zł.

kwotę wymienioną w § 37:

10.000	mk. na	2.900	fr. zł.

kwotę wymienioną w § 42:

5.000	mk. na	1.450	fr. zł.

kwotę wymienioną w § 46, na którą należy podstawę wymiaru zaokrąglić:

100	mk. na	100	fr. zł.

§ 3. Począwszy od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia wymierza się podatek spadkowy i od darowizn we frankach złotych.

W celu obliczenia podatku ustala się wartość przedmiotów spadkowych lub stanowiących przedmiot darowizny według dotychczasowych przepisów, a mianowicie:

a) w przypadkach, w których obowiązek podatku zaistniał przed dn. 1 listopada 1923 r.— w markach niemieckich; następnie zaś wartość tę przelicza się na franki złote, dzieląc sumę marek niemieckich—przez liczbę, wyrażającą przeciętną wartość franka złotego w okresie, w którym ustala się szacunek:

b) w przypadkach w których obowiązek podatku zaistniał po dn. 31 października 1923 r.— w markach polskich, następnie zaś wartość tę przelicza się na franki złote, dzieląc sumę marek polskich przez liczbę, wyrażającą pzeciętną wartość franka złotego w dniu ustalenia szacunku.

W celu potrącenia długów i ciężarów przelicza się również na franki złote.

§ 4. Kwoty, wpłacone na podatek spadkowy lub od darowizny uwzględnia się przy wymiarze podatku według kursu franka złotego w dniu uiszczenia.

§ 5. Dla przeliczania marek niemieckich na franki złote i naodwrót, przy zastosowaniu rozporządzenia niniejszego, jak również rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 29 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. z r. 1924 Nr. 1, poz. 6), za czas do końca października 1923 r. służy następująca tabela:

Liczba	Oznaczenie okresu, dla którego ustala się wartość	Wartość franka złotego w markach niemieckich
1	do końca 1919 r.	3
2	I kwartał 1920 r.	11
3	II „ „	11
4	III „ „	11
5	IV „ „	11
6	I „ 1921 r.	11
7	II „ „	11
8	III „ „	12
9	IV „ „	12
10	I „ 1922 r	33
11	II „ „	48
12	III „ „	120
13	IV „ „	670
14	styczeń 1923 r.	1.600
15	luty „	3.000
16	marzec „	3.500
17	kwiecień „	4.000
18	maj „	5.500
19	czerwiec „	12.000
20	lipiec „	45.000
21	sierpień „	660.000
22	wrzesień „	15.000.000
23	październik „	4.000.000.000

Dla przeliczenia marek polskich na franki złote i naodwrót, przy zastosowaniu rozporządzenia niniejszego, za czas po koniec grudnia 1923 r., służy tabela, podana w § 32 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 29 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. z roku 1924 Nr. 1, poz. 6), uzupełniona rozporządzeniem Ministra Skarbu z dn. 4 stycznia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 3 poz 18).

§ 6. Jeśli przy zastosowaniu niniejszego rozporządzenia wyniknie kwota franków złotych o więcej niż o jednem miejscu dziesiętnem, a zarazem setne części franka złotego wynoszą 5 lub lub więcej, to zaokrągla się ją wzwyż do pełnej dziesiątej części franka złotego; w przeciwnym razie setne i dalsze części franka złotego opuszcza się.

§ 7. Uiszczenie podatku od spadku lub od darowizny, obliczonego we frankach złotych uskutecznia się w markach polskich, według wartości franka złotego—ogłaszanego na podstawie § 3 ustawy z dn. 6 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 127, poz. 1044)—w dniu uiszczenia podatku.

Jeśli z przeliczenia należnej sumy franków złotych na marki polskie, dokonanego przy wpłacie podatku, wyniknie suma marek polskich niepodzielna przez dziesięć tysięcy, a zarazem cztery ostatnie cyfry tworzą liczbę 5.000 lub więcej to zaokrągla się ją wzwyż do kwoty podzielnej przez dziesięć tysięcy; jeśli ostatnie cztery cyfry tworzą liczbę niższą niż 5.000 to cyfry te zastępuje się zerami.

§ 8. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie w dwa tygodnie po ogłoszeniu ma zastosowanie tylko na obszarze górnośląskiej części województwa śląskiego.

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z dn. 15.IV 1924 r. Nr. 33 poz. 344).

Opłaty stemplowe.

330.

KOMUNIKAT

w sprawie udzielenia Bankowi Polskiemu praw przyznanych Polskiej Krajowej Kasie Pożyczkowej w przedmiocie poboru i uiszczania gotówką opłat stemplowych.

Ministerstwo Skarbu upoważnia Bank Polski do korzystania w całej rozciągłości z uprawnień, nadanych Polskiej Krajowej Kasie Pożyczkowej w przedmiocie poboru i uiszczania gotówką opłat stemplowych reskryptami Ministerstwa Skarbu co do opłat st. 1) od zobowiązań dłużnych, pożyczek lombardowych, udzielanych pod zastaw obligacji pożyczek państwowych reskryptem z dnia 22 sierpnia 1921 r. L. 1101/21/S.IV, 2) od czeków reskryptem z 28 czerwca 1922 r. L. 2473/22 D. P. i O. Gr. II W. 3) od weksli zagranicznych, tudzież wszelkich dokumentów, podlegających opłacie stemplowej na równo z wekslami reskryptem z 11 kwietnia

1923 r. L. 1412/23 D. P. i O. Gr. II W. 2, i 4) od poświadczeń odbioru sum pieniężnych lub innych przedmiotów wartościowych reskryptem z 18 sierpnia 1923 r. L. 3275 D. P. i O. Gr. II W. 2.

331.

OBWIESZCZENIE L: D. P. i O. 2004/24 Ministra Skarbu

z dnia 25 kwietnia 1924 r.

w przedmiocie znaczków stemplowych, opiewających na złote i grosze.

Z dniem 1 maja r. b. wypuszcza się w obieg znaczki stemplowe wartości po 1, 2, 3, 5, 10 i 20 złotych, tudzież po 10, 20, 40 i 50 groszy.

Format i rysunek wymienionych znaczków stemplowych jest jednakowy. Barwa znaczków stemplowych, opiewających na złote, jest bronzowa, opiewających na grosze, niebieska. Wymiar 35×20 mm.

Znaczek stemplowy składa się z dwóch części: dolnej i górnej. Dolna jaśniejsza, mająca kształt prostokąta z jasnemi w środku załamanemi przekątniami, zajmuje prawie 1/3 część znaczka. Tło stanowią delikatne linje proste, biegnące poziomo. Nad górnym bokiem prostokąta jest napis „Opłata", pod dolnym „stemplowa".

W środku górnej części znaczka znajduje się godło Państwa (orzeł polski z koroną) na jasnem polu owalnej tarczy, nad niem liczba, wskazująca wartość znaczka, ponad nią napis: „złote" względnie „złotych" lub „groszy". W górnych kątach znaczka umieszczone są liczby, wskazujące również wartość znaczka. Tło poza tarczą stanowią linje proste, biegnące w kształcie promieni, w części niższej poziomo, w wyższej i górnej ukośnie.

Dzień, od którego nie wolno będzie używać znaczków stemplowych, opiewających na walutę markową, zostanie oznaczony osobnem rozporządzeniem Ministra Skarbu.

Minister Skarbu:
(—) W. Grabski.

Monopol tytoniowy.

332.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 2 kwietnia 1924 r.

w przedmiocie udzielania pozwoleń prywatnym fabrykom wyrobów tytuniowych na przywóz surowca.

Na podstawie artykułu 62 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytuniowym (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 409), oraz zmieniając częściowo rozporządzenie Mnistra Skarbu z dnia 29 października 1922 r. w przedmiocie wykonania ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym w dalszym okresie przejściowym (Dz. U. R. P. Nr. 100, poz. 916) (§ 6 p. 13 ust 3), zarządza się co następuje:

§ 1. Pozwolenia na przywóz w celach fabrykacyjnych surowców tytuniowych z zagranicy dla koncesjonowanych prywatnych fabryk wyrobów tytuniowych udzielać będzie na przyszłość, na wnioski stron interesowanych, wyłącznie Dyrekcja Polskiego Monopolu Tytoniowego.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) W. Grabski.

(Dz. U. R. P. z dn. 15.IV 1924 r. Nr. 33 poz. 341).

333.

ROZPORZADZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 31 marca 1924 r.

w przedmocie wykonania ustawy z dn. 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym.

Na podstawie art. 56, 57 i 62 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 409) zarządza się co następuje:

§ 1. Koncesje, udzielone po myśli art. 55 ustawy o monopolu tytoniowym osobom prywatnym na czas przejściowej potrzeby na prowadzenie fabrycznego przedsiębiorstwa wyrobów tytoniowych, zostana wypowiedziane w ciągu czterech miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zgodnie z postanowieniami rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 19 lutego 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 142), względnie z dnia 10 marca 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 165).

§ 2. Do wypowiadania koncesji upoważnia się Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego, która przeprowadzi, stosownie do postanowień art. 56 ustawy o monopolu tytoniowym wykup maszyn, narzędzi i materjałów, służących bezpośrednio do zawodowej fabrykacji wyrobów tytoniowych na podstawie orzeczeń komisji szacunkowej, ustanowionej art. 57 wspomnianej ustawy.

§ 3. Fabryki przedłożą Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego do dni 14-tu po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia wykazy A—F według podanych poniżej wzorów:

A. Wykaz maszyn i narzędzi służących do bezpośredniej przeróbki tytoniu.

Fabryka wyrobów tytoniowych p. f. .... w ....

L. p.	Oznaczenie maszyny lub narzędzia służącego do bezpośredniej przeróbki tytoniu (przy krajarkach ponadto wymiar gardła)	System	Fabryczny № maszyny	Wydajność w kg. lub w żzt.	Popęd ręczny lub maszynowy	Data ustawienia	Data	Liczba	Opis obecnego stanu maszyny (narzędzia)	Uwaga
							zezwolenie na dodatkowe ustawienie			

W rubryce Uwaga należy podać czy fabrykant złożył deklarację zrzeczenia się odkupu nowych maszyn.

B. Wykaz nowych części rezerwowych do maszyn służących bezposrednio do przeróbki tytoniu.

Fabryka wyrobów tytoniowych p f. .... w ....

L. p.	Nazwa części rezerwowej	Oznaczenie maszyn, do których części rezerwowe służą	Ilość			Uwaga
			sztuk	kg.	mtr.	

C. Wykaz surowców tytoniowych.

Fabryka wyrobów tytoniowych p. f. .... w ....

L. p,	Gatunek surowca (pochodzenie)	Cel, do którego surowiec służy (Pokrywka, zawijacz, wkładka, siekanka, odpadki)	Marka	Klasa	Ilość jednostek opakowania	Rodzaj opakowania	Ilość netto	Czas wystarczalności według produkcji ostatnich 3 miesięcy	Uwaga
					sztuk		kg.		

Wykaz powyższy winien ocejmować trzy grupy:

I. surowce znajdujące się na składzie i zarachowane w księgach kontrolnych,
II. surowca w toku odbioru,
III. surowca w transporcie do fabryki, zakupiane na podstawie pozwoleń.

Przy surowcach II. i III. należy powołać liczbę pozwolenia.

D. Wykaz gotowych opakowań i materjałów do wyrobu opakowań.

Fabryka wyrobów tytoniowych p. f. .... w ....

L. p.	Oznaczenie opakowania (skrzyneczki drewniane, kartony, pudełka, wieczkowe, szyberkowe, klapkowe, listowe, etykiety i t. p.)	Jednostki	Ilość	Zawartość opakowania	Wyrób, do którego opakowanie służy		Wystarczalność według produkcji ostatnich 3 miesięcy	Uwaga
					gatunek	marka		

E. Wykaz przerobionego surowca w ostatnich 12 miesiącach.

Fabryka wyrobów tytaniowych p. f. .... w ....

Miesiąc	Ilość przerobionego surowca		Wyprodukowane ilości wyrobów											
	gatunkowego	machorkowego	papierosów		waga zawartego w papierosach tytoniu	cygar	cygaretek	waga zawartego w cygarach i cygaretkach tytoniu	tytoń krajany	tabaka do zażywania	tytoń do żucia	razem tytoń zawarty w wyrobach	machorka
			ustnik.	bez ustnik.									
	kilogramów		sztuk		kg.	sztuk		kg.		kilogramów			
Kwiecień 23 Maj 23 i t. d.													

F. Wykaz imienny robotników.

Fabryka wyrobów tytoniowych p. f. .... w ....

L. p.	Imię i nazwisko robotnika(cy)	Rodzaj zatrudnienia	Czas, od którego pracuje w fabryce	Wiek	Stan (samotny (na) żonaty, zamężna	Ilość członków rodziny	Obywatelstwo	Miejsce zamieszkania			Płaca dzienna	Uwaga
								miejscowość	gmina	powiat	Mk.	

Dane w wykazach winny obejmować stan w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Wykazy muszą być zatwierdzone co do ścisłości i wiarogodności przez inspektorat Kontroli Skarbowej, któremu fabryka odnośna podlega; na inspektoraty te nakłada się obowiązek dopilnowania ścisłego sporządzania wykazów terminowego ich przedłożenia.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:

(—) W. Grabski.

(Dz. U. R. P. z dn. 15.IV 1924 r. Nr. 33, poz. 343).

Przepisy celne.

334.

OKÓLNIK L: D. C./2855/I/24.

w sprawie zmiany rozporządzenia z dnia 12 listopada 1923 r. L: D. C./3051/I/23. (Dz. Urz. Nr. 22, poz. 646 z r. 1923) w przedmiocie przechowywania walut obcych w kruszcach i banknotach, przypadających na Skarb Państwa, jako czysty dochód ze spraw karnych.

Do Dyrekcji Ceł w Warszawie, Wilnie, Poznaniu, Mysłowicach, Lwowie oraz do wszystkich urzędów celnych.

Okólnik z dnia 12 listopada 1923 roku L. DC/3051/I/23. w sprawie przechowywania walut obcych w kruszcach i banknotach „przypadających na Skarb Państwa, jako czysty dochód ze spraw karnych zmienia się o tyle, że ma zastosowanie jedynie do walut obcych w banknotach oraz monet złotych i srebrnych, natomiast wszelkie kruszce szlachetne i wyroby z nich, skonfiskowane na rzecz Skarbu Państwa, na mocy prawomocnych wyroków sadowych, wzggl. orzeczeń administracyjno-karnych winny być przekazywane na rzecz Skarbu Narodowego bezpłatnie zgodnie z art. 4 (ustęp ostatni) ustawy zdn. 15 listopada 1921 r. o Skarbie Narodowym.

Warszawa, dnia 25 kwietnia 1924 r.

Za Ministra Skarbu:

(—) Dzierzgowski.

Dyrektor Departamentu Ceł.

Pożyczki państwowe.

335.

ZARZĄDZENIE

Prezydenta Rzeczypospolitej

z dnia 12 kwietnia 1924 r.

uzupełniające rozporządzenie z dnia 13 marca 1924 r. o wypuszczeniu zagranicznej siedmioprocentowej pożyczki w lirach włoskich.

Na zasadzie powołanych w rozporządzeniu z d. 13 marca 1924 r. (Dz. U.R. P. Nr. 25, poz. 257) przepisów prawnych oraz zgodnie z uchwałą Rady Ministrów z dnia 11 kwietnia 1924 r., zarządzam uzupełnienie rozporządzenia z d. 13 marca 1924 r. o wypuszczeniu zagranicznej siedmioprocentowej pożyczki w lirach włoskch (Dz. U. R. P. Nr. 25, poz. 257) w § 3 dodaniem słów „i administracji skarbowej“ w przedostatnim wierszu pomiędzy słowem „ostatniego“ a słowem „płynącemi“, oraz w §§ 4 i 6 dodaniem słów „i administracji skarbowej tytuniowej“ po słowach „Monopolu Tytuniowego“.

Prezydent Rzeczypospolitej:

(—) S Wojciechowski.

Prezes Rady Ministrów i Minister Skarbu:

(—) W. Grabski.

(Dz. U. R. P. z d. 15 kwietnia 1924 r. Nr. 33 poz. 338).

336.

OKÓLNIK.

Ministerstwo Skarbu komunikuje, że pożyczki państwowe, wyszczególnione w §§ 1, 2 i 3 Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 marca 1924 r. o przerachowaniu zobowiązań Skarbu Państwa z tytułu pożyczek państwowych oraz konwersji rzeczonych pożyczek (D. U. R. P. Nr. 27, poz. 274), należy przyjmować, jako wadja, kaucje akcyzowe i celne, kaucje przy zawieraniu kontraktów ze Skarbem Państwa, oraz kaucje, składane do depozytów wszelkich instytucji rządowych w wysokości 70% wartości, jaką im nadaje powołane powyżej rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej.

Warszawa, dnia 16 kwietnia 1924 r.

Minister Skarbu:

(—) Grabski.

Sprawy walutowe.

337.

INSTRUKCJA

do rozporządzenia Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości z dnia 28 marca 1924 r. w przedmiocie regulowania obrotu dewizami i walutami zagranicznemi oraz obrotu pieniężnego z zagranicą (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 290).

1. Polska Krajowa Kasa Pożyczkowa, względnie banki dewizowe, mają czuwać nad tem, aby powierzone do inkasa należności obejmowały również wszelkiego rodzaju zaliczki za towary wywożone lub które mają być wywiezione.

2. Obowiązek inkasowania walut, osiąganych z eksportu, za pośrednictwem Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej lub jednego z banków dewizowych ciąży na wszystkich firmach, instytucjach i osobach bez względu na ich miejsce zamieszkania w kraju lub za granicą.

3. Narówni z walutą zagraniczną Polska Krajowa Kasa Pożyczkowa i banki dewizowe traktują marki polskie zagranicznego pochodzenia w jednej z następujących form:

a) czeku, wystawionego w markach polskich przez firmę zagraniczną (siedziba za granicą) na zlecenie eksportera w ciężar rachunku firmy zagranicznej w bankach polskich (siedziba na terenie Rzeczypospolitej);

b) przekazu, nadanego zagranicą i uskutecznionego w kraju w markach polskich na rzecz eksportera;

c) efektywnych marek polskich, przywiezionych z zagranicy, z tem, że fakt przywozu będzie stwierdzony przez odnośny polski urząd celny, względnie kontrolę skarbową na granicy polsko-gdańskiej.

4. Eksporter, chcąc przystąpić do wywozu towarów z Polski, obowiązany jest zaopatrzyć się w Polskiej Krajowej Kasie Pożyczkowej, względnie banku dewizowym, w „zaświadczenie walutowe", wystawiane w dwóch egzemplarzach. Zaświadczenie takie, zaopatrzone podpisem firmowym, musi zawierać stwierdzenie, że eksporter upoważnił bank do zainkasowania waluty, należnej za wywożony towar, ilość i rodzaj wywożonego towaru, a w razie dokonanej sprzedaży również wysokość przypadających z tego tytułu należności w walucie, ustalonej umową eksportera z kupcem zagranicznym.

5. Władza stacji kolejowej, na której odbywa się załadowanie towaru za granicę polityczną Państwa, nie ma prawa zezwolić na załadowanie bez przedstawienia zaświadczenia walutowego, przyczem władza ta nie wnika w jego treść, lecz tylko wizuje oba przedłożone sobie egzemplarze i dołącza je do listu przewozowego.

6. Do każdego listu przewozowego winno być dołączane oddzielne zaświadczenie walutowe w dwóch egzemplarzach, oznaczonych literami: „A" i „B".

7. Każdy towar, wywożony z Polski wolno przepuszczać przez granicę celną (w kierunku do Gdańska przez granicę polityczną jedynie po przedstawieniu zaświadczenia walutowego. Urzędy celne nie mają obowiązku wnikać w treść przedłożonego zaświadczenia. Urzędnik, odprawiający przesyłkę, wyciska na obu egzemplarzach pieczęć urzędową, notuje dzień i pozycję rejestru wywozu i umieszcza swój podpis. Egzemplarz, oznaczony literą „A", dołącza urząd do unikatu deklaracji wywozowej, celem odesłania wraz z nią do Dyrekcji Ceł w terminie, przeznaczonym do przedkładania rejestrów. Egzemplarz, oznaczony literą „B", przesyła urząd bezzwłocznie pocztą pod adresem, umieszczonym już zgóry przez P. K. K. P. lub bank dewizowy na zaświadczeniu. W rejestrze wywozu notuje urząd dokładnie, komu zaświadczenie zostało przesłane. Kontrola skarbowa na granicy polsko-gdańskiej postępuje w ten sam sposób z tą zmianą, że zamiast pozycji rejestru wywozu, którego nie prowadzi, wpisuje pozycję do specjalnego rejestru kontrolnego dla odebranych zaświadczeń walutowych i egzemplarz zaświadczenia „A" dołącza do tego rejestru, celem przedstawienia rejestru z zaświadczeniami z końcem każdego miesiąca Izbie Skarbowej w Grudziądzu.

8. Zaświadczenia walutowe obowiązują wszelkie towary, niezależnie od tego, czy wywóz ich przez linję celną Rzeczypospolitej Polskiej jest zabroniony lub nie na podstawie ustawy z dnia 15 lipca 1920 r. o obrocie towarowym z zagranicą (D. U. R. P. Nr. 79, poz. 527).

9. Przesyłki tranzytowe wolne są od zaświadczeń walutowych, choćby pochodziły z tranzytu łamanego. Przy przekazywaniu przesyłek zagranicznych do wywozu z magazynu celnego lub składu tranzytowego (tranzyt łamany) winien przekazujący urząd celny wyraźnie zaznaczyć zagraniczny charakter towaru.

10. Wolne od zaświadczeń walutowych są:

a) przesyłki wysyłane przez przedstawicielstwa państw obcych;

b) przesyłki urzędowe władz państwowych;

c) rzeczy podróżnych i rzeczy przesiedlenia;

d) przedmioty służące do opakowania i wozy meblowe;

e) wzory i próbki towarów;

f) przedmioty wychodzące w małym ruchu granicznym;

g) towary zagraniczne, przeznaczone po ocleniu do powrotnego wywozu za granicę, lub towary wysyłane w obrocie uszlachetniającym, biernym i reparacyjnym.

11. O ile klijent przed upływem terminu zobowiązania eksportowego przedstawi P. K. K. P., względnie bankowi dewizowemu, dokumenty, usprawiedliwiające płatności za granicą, przewidziane paragrafem 4 rozporządzenia, wysokość zobowiązania eksportowego odpowiednio zmniejsza się, przyczem na odwrocie zobowiązania firmy bank odnotowuje dokumenty, na podstawie których miało miejsce zmniejszenie zobowiązania. Z przedstawionemi dokumentami bank dewizowy postępuje w ten sposób, jakby

miało miejsce przekazanie walut za granicę (§§ 5—9 rozporządzenia).

12. P. K. K. P. władna jest w stosunku do wystawionych przez siebie zaświadczeń walutowych prolongować przewidziany w § 18 rozporządzenia termin bez odwoływania się do władzy skarbowej.

13. W razie niedotrzymania terminu wpływu waluty eksportowej oraz nieuzyskania przez eksportera prolongaty tegoż terminu, P. K. K. P., względnie banki dewizowe, odstępują sprawę władzy skarbowej, wskazanej w § 30 rozporządzenia, celem wszczęcia postępowania karnego.

14. Każdy eksporter winien obowiązkowo prowadzić osobną książkę walut obcych.

15. Podania o wystawienie „zaświadczeń walutowych", jak również same zaświadczenia, wolne są od opłaty stemplowej.

16. Z ogłoszeniem niniejszej instrukcji tracą moc instrukcje ogłoszone w „Monitorze Polskim" Nr. 174 z r. 1923 i Nr. 10 z r. 1924.

(„Monitor Polski z dn. 15.IV 1924 r. Nr. 88, p. 249).

338.

ROZPORZĄDZENIE

Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej

z dnia 14 kwietnia 1924 r.

o zmianie ustroju pieniężnego.

Na mocy art. 1 p. 8, 9, 10, 11 i art. 2 ustawy z dnia 11 stycznia 1924 r. o naprawie Skarbu Państwa i reformie walutowej (Dz. U. R. P. Nr. 4 poz. 28) i zgodnie z uchwałą Rady Ministrów z dnia 12 kwietnia 1924 r. stanowię, co następuje:

§ 1. Suma emisji marek polskich, znajdujących się w obiegu w dniu rozpoczęcia czynności przez Bank Polski, nie może ulec zwiększeniu.

§ 2. Relację marki polskiej do złotego, jako jednostki monetarnej Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. 1924 r. Nr. 7 poz. 65 art. 1) ustala się w wysokości 1,800,000 mk. pol. za 1 złotego.

§ 3. Do dnia 30 czerwca 1924 r. wszelka zapłata, która winna być uskuteczniona w walucie polskiej, może być dokonywana stosownie do wyboru dłużnika bądź opiewającemi na złote biletami Banku Polskiego, bądź w markach polskich według relacji, oznaczonej w § 2 niniejszego rozporządzenia. Dłużnik może się również uiścić z długu, płacąc monetami polskiemi, względnie biletami zdawkowemi (§ 6), z zachowaniem przepisów art. 9 rozporządzenia Prez. R. P. z dnia 20 stycznia 1924 r. w przedmiocie systemu monetarnego (Dz. U. R. P. Nr. 7, poz. 65), względnie § 7 niniejszego rozporządzenia.

§ 4. Od dnia rozpoczęcia czynności przez Bank Polski marki polskie, wpływające tytułem spłaty kredytów, udzielonych przez Polską Krajową Kasę Pożyczkową nie będą ponownie puszczane w obieg.

§ 5. Począwszy od 1 lipca 1924 r. marka polska przestaje być prawnym środkiem płatniczym.

Poczynając od dnia 1 czerwca 1924 r. Skarb Państwa przystąpi do wymiany marek polskich na bilety Banku Polskiego oraz monety względnie bilety zdawkowe (§ 6). Obowiązek dokonywania wymiany ustaje z dniem 31 maja 1925 r.

Szczegółowe terminy oraz warunki wymiany ustali Minister Skarbu w drodze rozporządzenia.

§ 6. Upoważnia się Ministra Skarbu do emisji biletów zdawkowych na sumę nie wyżej 150 miljonów złotych, w odcinkach wartości nie wyżej 2 złotych.

Do tego celu będą użyte również bilety z napisem „Bank Polski", opiewające na jeden złoty i dwa złote. Za emisję tych biletów ponosi odpowiedzialność wyłącznie Skarb Państwa.

Bilety zdawkowe będą zastąpione monetami zdawkowemi w terminie przewidzianym w § 8 niniejszego rozporządzenia, nie wyłączając biletów zdawkowych, opiewających na jeden złoty i dwa złote z napisem „Bank Polski".

§ 7. Bilety zdawkowe stanowią prawny środek płatniczy, mający moc umarzania zobowiązań do kwoty 10 złotych przy każdej wypłacie.

Kasy skarbowe przyjmują bilety zdawkowe w każdej ilości przy wszelkich wpłatach z wyjątkiem tych wpłat, które w myśl obowiązujących przepisów winny być uiszczane w złocie.

§ 8. Z dniem 1 stycznia 1925 r. bilety zdawkowe przestają być prawnym środkiem płatniczym.

Poczynając od dnia 1 listopada 1924 r. Skarb Państwa przystąpi do wymiany biletów zdawkowych na monety zdawkowe względnie bilety Banku Polskiego. Obowiązek dokonania wymiany ustaje z dniem 31 stycznia 1925 r.

Szczegółowe terminy oraz warunki wymiany ustali Minister Skarbu w drodze rozporządzenia.

§ 9. Przyjęte przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia sposoby przerachowania jednostek obliczeniowych na marki polskie lub złote we wszelkiego rodzaju zobowiązaniach, zawartych w dokumentach i aktach prawnych, w decyzjach i wyrokach sądowych, wekslach i papierach wartościowych, jak również wpisach do ksiąg hipotecznych i innych rejestrów publicznych — nie ulegają zmianie skutkiem niniejszego rozporządzenia.

Upoważnia się Ministra Skarbu do wydawania rozporządzeń w przedmiocie ustalenia kursów jednostek obliczeniowych w celu ułatwienia przerachowań, przewidzianych w ustępie pierwszym niniejszego paragrafu.

§ 10. We wszystkich ustawach i rozporządzeniach wyrazy „złoty frank", „równowartość złotego franka", „złoty równy frankowi złotemu" i „złoty polski" — zastępuje się wyrazem „złoty".

§ 11. Z dniem rozpoczęcia czynności przez Bank Polski, Polska Krajowa Kasa Pożyczkowa przechodzi w stan likwidacji.

Sposób, warunki i bliższe szczegóły likwidacji ustali Minister Skarbu.

§ 12. Upoważnia się Ministra Skarbu do zawarcia z Bankiem Polskim umowy w przedmiocie aljenacji majątku Skarbu Narodowego oraz majątku, znajdującego się w posiadaniu Polskiej Krajowej Kasy Pożyczkowej.

§ 13. Upoważnia się Ministra Skarbu do uskutecznienia w drodze rozporządzeń, wydawanych w porozumieniu z właściwymi Ministrami, przerachowania na złote sum pieniężnych, wyrażonych w ustawach i rozporządzeniach w rublach rosyjskich, markach niemieckich, koronach austrjacko - węgierskich i markach polskich.

§ 14. Tracą moc obowiązującą:

a) Art. 130 ustawy o spółdzielniach z dnia 29 października 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 111, poz. 733) w brzmieniu ustawy z dnia 4 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr. 135, poz. 1119),

b) Art. 2, 3 i 9 ustawy z dnia 6 grudnia 1923 r. o zastosowaniu stałej jednostki do obliczania danin, niektórych innych dochodów publicznych oraz kredytów, udzielanych przez instytucje państwowe i samorządowe (Dz. U. R. P. Nr. 127, poz. 1044),

c) Ustawa z dnia 9 maja 1919 r., w przedmiocie wymiany znaków obiegowych, znajdujących się na ziemiach polskich (Dz. P. P. P. Nr. 41, poz. 296),

d) Art. 6 ustawy z dnia 17 grudnia 1921 roku o środkach naprawy państwowej gospodarki skarbowej (Dz. U. R. P. 103, poz. 741).

§ 15. O dniu rozpoczęcia czynności przez Bank Polski, Minister Skarbu poda do wiadomości publicznej przez obwieszczenie w „Dzienniku Ustaw“.

Obwieszczenie to winno się ukazać przynajmniej na trzy dni przed dniem rozpoczęcia czynności przez Bank Polski.

§ 16. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrowi Skarbu.

§ 17. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem rozpoczęcia czynności przez Bank Polski, za wyjątkiem § 15, który wchodzi w życie z dniem ogłoszenia niniejszego rozporządzenia.

Prezydent Rzeczypospolitej:
(—) *S. Wojciechowski.*

Prezes Rady Ministrów
i Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. Ust. R. P. Nr. 34 z dn. 17.IV 1924 r., poz. 351).

339.

OBWIESZCZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 15 kwietnia 1924 r.

w przedmiocie rozpoczęcia czynności przez Bank Polski.

Na podstawie art. 15 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 kwietnia 1924 roku w przedmiocie zmiany ustroju pieniężnego (Dz. U. R. P. Nr. 34, poz. 351) ustalam datę rozpoczęcia czynności przez Bank Polski na dzień 28 kwietnia 1924 r.

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. Ust. R. P. Nr. 34 z dn. 17.IV 1924 r., poz. 360).

Przepisy o instytucjach bankowych.

340.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 8 kwietnia 1924 roku

w przedmiocie nadzoru nad przedsiębiorstwami trudniącemi się czynnościami bankowemi.

Na zasadzie art. 3 i 9 ustawy z dn. 23 marca 1920 r. o nadzorze nad przedsiębiorstwami bankowemi i kantorami wymiany (Dz. U. R. P. Nr. 30 poz. 175) zarządza się co następuje:

§ 1. Przedsiębiorstwa trudniące się zawodowo czynnościami bankowemi w szczególności domy bankowe i kantory wymiany, banki akcyjne, spółdzielnie kredytowe, instytucje kredytowe rządzące się własnemi statutami, zatwierdzonemi przez władzę państwową, oraz wszystkie przedsiębiorstwa, które na zasadzie zezwolenia rządowego są uprawnione do wykonania choćby tylko niektórych czynności bankowych, podlegają nadzorowi rządowemu.

§ 2. Nadzór rządowy nad czynnościami przedsiębiorstw wymienionych w § 1 będzie wykonywany bądź perjodycznie przez urzędników Ministerstwa Skarbu, zaopatrzonych w stałe lub w poszczególnych wypadkach osobno wystawione legitymacje, upoważniające ich do kontroli wszystkich ksiąg korespondencji, kasy depozytów i wszelkich dokumentów podlegających nadzorowi przedsiębiorstw, bądź też przez ustanowionych dla poszczególnych przedsiębiorstw komisarzy rządowych, których zakres uprawnień zostanie oznaczony w dekrecie nominacyjnym w każdym poszczególnym wypadku.

§ 3. Organy nadzorcze obowiązane są do ścisłego przestrzegania tajemnicy rządowej.

§ 4. Koszty związane z wykonaniem nadzoru rządowego ponoszą przedsiębiorstwa wymienione w § 1. Koszty te zostaną oznaczone w kwotach stałych płatnych miesięcznie lub jednorazowo przy spełnieniu poszczególnych czynności wynikających z nadzoru.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *W. Grabski.*

(Dz. U. R. P. z dn. 15.IV 1924 r. Nr. 33, poz. 342).

Przepisy ubezpieczeniowe.

341.

OKÓLNIK Nr. 36

w sprawie ubezpieczeń w walutach obcych.

W związku z rozporządzeniem Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości z dnia 28 marca 1924 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 29 1924 r. poz. 290) w przedmiocie regulowania obrotu dewizami i walutami zagranicznemi oraz obrotu pieniężnego z zagranicą, Państwowy Urząd Kontroli Ubezpieczeń wyjaśnia, że postanowienie wspomnianego rozporządzenia, dotyczącego swobody obrotu walutami wewnątrz kraju, nie dają prawa do zawierania umów ubezpieczeń w walutach obcych, które zgodnie z art. 6 Ustawy z dnia 17 grudnia 1921 r. o środkach naprawy państwowej gospodarki skarbowej (Dz. Ust. R. P. Nr. 103—1921, poz. 741) tylko w wypadkach wyjątkowych może być udzielane przez władzę skarbową jedynie w drodze specjalnego zezwolenia. Dopuszczalne przeto jest prowadzenie ubezpieczeń dolarowych jedynie przez Towarzystwa, które posiadają odpowiednie zezwolenie.

Jednocześnie Państwowy Urząd Kontroli Ubezpieczeń zarządza co następuje:

I. Postanowienia, dotyczące składania kaucji, wymaganych przy udzielaniu zezwoleń na zawieranie umów ubezpieczeń w dolarach, pozostają nadal w mocy. Zakłady ubezpieczeń, którym wpłata kaucji została rozłożoną na raty, winny raty te wpłacać nadal w terminach przepisanych.

II. Zakłady ubezpieczeń, które otrzymały zezwolenia na zawieranie umów ubezpieczeń transportów w dolarach mogą, zaczynając od dnia 1 maja b. r. zawierać umowy ubezpieczenia transportów, idących do lub z państw obcych, i w innych walutach obcych.

III. Postanowienia, dotyczące kontroli obrotu dolarami z tytułu umów ubezpieczenia (przekazywania składek do P. K. K. P., zezwolenia na podnoszenie sum z rachunków dolarowych w P. K. K. P., wykazy miesięczne obrotu) zawarte w zezwoleniach na zawieranie umów ubezpieczenia w dolarach oraz okólnikach L. 982/U. U. z dnia 11 marca i 26 marca r. b. zostają niniejszem uchylone.

Sumy dolarowe, które znajdują się na rachunkach walutowych w P. K. K. P. **za wyjątkiem sum, stanowiących kaucje,** mogą być podniesione przez zakłady ubezpieczeń, względnie przeniesione do instytucji kredytowych, w których Urząd zezwolił poszczególnym zakładom ubezpieczeń lokować ich fundusze, o ile instytucje te posiadają prawa banków dewizowych.

Zwalnianie rachunków dolarowych w P. K. K. P. będzie następowało w drodze indywidualnych zezwoleń Państwowego Urzędu Kontroli Ubezpieczeń. W tym celu winny zakłady ubezpieczeń złożyć w Urzędzie odpowiednie podania wymieniając w nich stan rachunku walutowego oraz stan walorów złożonych jako kaucję (do podania należy załączyć w 2-ch egzemplarzach odpowiednie pisma do P. K. K. P.).

IV. Zakłady ubezpieczeń zawierając umowy ubezpieczenia w dolarach (lub w innych walutach obcych przy ubezpieczeniach transportów zagranicznych) winny za każdy kwartał roku kalendarzowego najpóźniej w ciągu 1 miesiąca przedstawić wykazy stanu i ruchu ubezpieczeń w walutach obcych według załączonego szematu, dla każdego działu oddzielnie.

Prócz tego Państwowy Urząd Kontroli Ubezpieczeń zwraca uwagę Zakładów ubezpieczeń na konieczność ścisłego przestrzegania przepisu zawartego w § 14 wspomnianego na wstępie rozporządzenia Ministra Skarbu, który dotyczy lokat pieniężnych zagranicą.

Warszawa, dnia 7 kwietnia 1924 r.

Za Ministra Skarbu:
(—) *Gruber.*
Dyrektor Państw. Urzędu Kontr. Ubezp.

Tłoczono czcionkami Drukarni Państwowej, Miodowa Nr. 22. 24322. 23-IV 1924 r.